

людей, що не сприймали таку законодавчу новачку. Однак не дивлячись на це інститут шлюбу запрацював і залишається однією з форм організації сімейного життя і сьогодні. Але в сучасних умовах він вже не може бути єдиною такою формою. Саме життя і наступний етап розвитку людського суспільства надають все більше аргументів на користь розширення форм та способів організації сімейного життя в сучасних умовах.

Все вище означене свідчить про життєву необхідність перегляду усталених категорій організації сімейного життя з метою розширення змісту і встановлення належної державної гарантії реалізації права фізичної особи на сім'ю.

Список використаних джерел

1. Черновалю Ю. Ю. Реалізація права на сім'ю шляхом створення дитячих будинків сімейного типу: Монографія // Юлія Юріївна Черновалюк, Запоріжжя «Просвіта», 2011. – 172 с.
2. Про затвердження Національної стратегії у сфері прав людини: Указ Президента України від 25.08.2015 № 501/2015 // Офіційний вісник України. 2015. № 69. Ст.2257.
3. Про затвердження плану дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.11.2015 року № 1393-р // Урядовий кур'єр. – 2015. – № 245.
4. Википедія. Електронний ресурс: https://ru/m/wikipedia.org/wiki/Гражданское_партнерство.

КРИВЕНКО Ю. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри цивільного права, кандидат юридичних наук, доцент

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ВОЛОНТЕРА

Політичні та економічні події в Україні вплинули на становлення волонтерського руху. Волонтерство набуло поширення та в цілому відповідало визначеним світовим стандартам, але має свої відмінності.

Останнім часом законодавець приділяє значну увагу волонтерській діяльності, відбувається становлення основних засад здійснення волонтерської діяльності, визначення її основних механізмів.

Слід відзначити позитивні аспекти, які спрямовані на покращення правового поля навколо волонтерства та визначення статусу волонтера. Розробляються програми, в рамках яких приймають закони, цілеспрямовано створені для визнання ролі волонтерів та законодавчого оформлення їх прав і обов'язків.

Генеральна Асамблея Ради Європи у 2001 р. у своїх рекомендаціях закликає країни-учасниці «знаходити й усувати у своїх законах і практиці будь-які бар'єри, які безпосередньо чи опосередковано перешкоджають участі людей у волонтерській діяльності, знизити тиск оподаткування, осіб, які здійснюють добровільну діяльність», а також «надати працівникам-добровольцям правовий статус і адекватний соціальний захист, і, в той же час, поважати їх незалежність і усувати фінансові перешкоди для волонтерства» [1].

Аналіз статусу волонтерів у світі показує, що регулювати волонтерську діяльність необхідно для того, щоб гарантувати волонтерам захист і відрізнити їх від найманих робітників. Незважаючи на прийняття Закону України «Про волонтерську діяльність», слід зазначити, що великий спектр проблемних питань так і залишився невирішеним.

У цих умовах дослідження цивільно-правового статусу волонтера набуває особливої актуальності.

Волонтерство традиційно не повинно використовуватися з метою збільшення прибутковості і вигод для комерційних підприємств, які, в подібному випадку, матеріально збагачувалися, не докладаючи яких-небудь інвестиційних зусиль. Волонтерство має приносити блага громадянам і державі, служити поліпшенню якості життя шляхом активної участі людей у суспільному житті. З цих причин закон обмежує волонтерство в організаціях, що провадять діяльність з метою отримання прибутку або інших матеріальних благ.

При визначенні поняття «волонтер» основним елементом визначають добровільність або свободу вибору. Саме цей елемент відрізняє волонтерство від будь-яких інших послуг, які вчиняються на користь суспільства. Крім того, волонтерство розглядається в якості пожертви часу та зусиль, відповідно добровільні послуги надаються безоплатно.

Звернемося до аналізу поняття, яке визначене у ст.7 Закону України «Про волонтерську діяльність» зазначенні основні вимоги та визначені права й обов'язки. «Волонтер — фізична особа, яка добровільно здійснює соціально спрямовану неприбуткову діяльність шляхом надання волонтерської допомоги».

У більшості країн юридичне визначення поняття «волонтер» відсутнє.

Відповідно до вимог закону волонтерами можуть стати дієздатні фізичні особи громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, тобто застосовуються положення, які закріплені в ЦК України.

На відміну від європейського законодавства, де визначається, що добровільними помічниками можуть бути особи, які досягли 18 річного віку. Український законодавець передбачив можливість здійснення волонтерської діяльності особами віком від 14 до 18 років за згодою батьків (усиновлювачів), прийомних батьків, батьків-вихователів або

піклувальника, і лише за обумовленими напрямками. Особи віком до 18 років можуть займатися суспільно корисною добровільною працею, відповідно їх вікові, фізичному, розумовому і духовному розвитку і можливостям, за умови того, що дана діяльність не становить ризику для здоров'я або розвитку даних осіб і не перешкоджає відвідуванню навчальних закладів.

Іноземці та особи без громадянства здійснюють волонтерську діяльність через організації та установи, що залучають до своєї діяльності волонтерів. Волонтери прямо або побічно підпадають під дію законів про працю, оподаткування і цивільну відповідальність. Волонтери та волонтерські організації, що залучають їх до своєї діяльності, можуть стикатися з низкою проблем: неправильним використанням законів про працю, оподаткування робочого часу волонтерів, втратою соціальної допомоги з безробіття та ін.

Волонтер, здійснюючи свою діяльність, може отримати посвідчення волонтера.

Волонтери надають волонтерську допомогу на підставі договору про провадження волонтерської діяльності, укладеного з волонтерською організацією.

Закон закріпив права та обов'язки, що виникають у взаєминах волонтера з отримувачами волонтерської допомоги та передбачив, що права та обов'язки повинні регулюватися на підставі договору про надання волонтерської допомоги.

Залежно від типу волонтерства, закон може перерахувати мінімальний набір зобов'язань або ж встановити загальні рамки.

Список використаних джерел

1. Всеобщая декларация добровольчества / XVI Всемирная конференция добровольцев Международной ассоциации добровольческих усилий (IAVE), Амстердам, январь, 2001. [Электронный ресурс]. Режим доступа : http://www.volunteer.ru/5/1/5_1_dekl1.htm
2. Про волонтерську діяльність: Закон України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, N 42, ст. 435